

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 4/2021
28.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Татјана Матковић Стефановић, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача Предузеће за информисање и трговину Радио телевизија Мега – из Инђије, чији је пуномоћник Драган Јасика, адвокат из ..., поступајући по жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 п 5/21 од 25.03.2021. године, донео је дана 28.05.2021. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 п 5/21 од 25.03.2021. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Р4 п 5/21 од 25.03.2021. године одбијен је приговор ради убрзања поступка предлагача са захтевом да се утврди повреда захтева на суђење у разумном року у предмету истог суда Пж 992/20 и наложи судији преузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак. Одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено поднео жалбу, због битне повреде парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са захтевом да се ожалбено решење преиначи и уважи приговор предлагача. Трошкове је тражио.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 14/2015) одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Привредни апелациони суд је утврдио да је предлагач као тужилац поднео дана 13.05.2019. године тужбу против Општине Инђија из Инђије, ради исплате износа од 250.000,00 динара на име извршених обавеза по закљученом уговору о суфинансирању пројекта у области јавног информисања, а због неизмирења уговорне обавезе. Првостепени суд је одржао три рочишта, главну расправу закључио 16.12.2019. године и пресудом П 105/19 од наведеног датума усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату туженог износа са припадајућом затезном каматом и трошковима парничног поступка. Против првостепене пресуде тужени је изјавио жалбу 03.02.2020.

године. Списи су достављени Привредном апелационом суду на поступак по жалби дана 24.02.2020. године. Предмет Пж 992/20 није обухваћен програмом решавања старих предмета, не спада у групу старијих предмета од 5 година и 74 је по редоследу решавања предмета којим је задужен судија известилац.

Полазеће од утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду мерила предвиђена чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Привредни апелациони суд је нашао да у конкретном случају предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе и предлагач је имао Уставом зајемчено право да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

У жалби предлагач указује да се ради о једноставном спору који је првостепени суд у врло кратком року решио и пресудио, а о изјављеној жалби суд треба да заузме став приликом одлучивања да ли је основана или неоснована жалба, јер се ради о примени материјалног права, при чему је другостепени суд дужан да посебно поштује процесна права и обавезе у смислу члана 383. став 2. ЗПП при чему се наведени рок арбитрарно тумачи од стране Привредног апелационог суда у Београду.

Ценећи ове жалбене наводе који указују да је Привредни апелациони суд био дужан да у року од 9 месеци поступи по жалби, Врховни касациони суд налази да исти нису основани. Наведени рок предвиђен чланом 383. став 2. ЗПП по својој природи је инструктивни рок за суд који је суд дужан да поштује уз поштовање и редоследа при одлучивању, као и давању предности хитним предметима што има за последицу да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету. Последица непоштовања инструктивних рокова не води аутоматских до утврђивања повреде права на суђење у разумном року, при чему је утврђено да поступајући судија известилац поступа у складу са правилима о редоследу решавања предмета, као и да не произлази да се ради о хитном предмету који има приоритет у поступању, па сама чињеница да жалбени поступак траје од 24.02.2020. године не утиче на правилност закључка нижестепеног суда да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року, при чему укупна дужина трајања поступка до момента подношења приговора првостепеног и другостепеног је око годину дана и 10 месеци.

На основу горе наведеног, применом члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

С у д и ј а

Татјана Матковић Стефановић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**